

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 34Ek/313/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117259407
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6117259407.7

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 792 752, v konaní právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti povinnému: A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom 013 32 Dlhé Pole č. 512, v konaní právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Macaláková & partners, s.r.o., so sídlom J. Milca 11, 0110 01 Žilina, IČO: 50 925 288, vedenej súdnym exekútorom, JUDr. Miroslavom Šutliakom, so sídlom M. M. Hodžu 4058/28, 031 01 Liptovský Mikuláš, pod sp. zn. 373EX 132/2018, o vymoženie 8 537,20 Eur s príslušenstvom, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 34Ek/313/2017 dňa 13.08.2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

II. Súd oprávnenému **p r i z n á v a** voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o sťažnosti vo výške 165,11 Eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 14.12.2017 domáhal od povinného vymoženiu 8 537,20 Eur s prísl. na základe exekučného titulu - Rozhodcovský rozsudok sp. zn. 58/03/15 vydaný Slovenským arbitrážnym súdom, zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. zo dňa 26.05.2015 (ďalej ako „exekučný titul“). Exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 26.06.2015 a vykonateľnosť dňa 30.06.2015. Súd dňa 22.02.2018 vydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šutliaka, so sídlom exekútorského úradu M. M. Hodžu 4058/28, 031 01 Liptovský Mikuláš, ktorý ju vedie pod sp. zn. 373EX/132/2018.

2/ Dňa 21.12.2018 vydal vyšší súdny úradník rozhodnutie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.10.2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 34Ek/313/2017 zo dňa 25.09.2019.

3/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 13.08.2020 ďalšie rozhodnutie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I.) a oprávnenému priznal nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v exekučnom konaní vo výške 165,11 Eur (výrok II.). Rozhodnutie odôvodnil za použitia § 61k ods. 1 - 5, § 61l ods. 3 prvej vety zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 25 ods. 1, § 51 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej ako „ZoRK“), § 47 ods. 2 zákona č. 63/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej „OSP“) a tým, že povinný uviedol, že podáva podnet na zastavenie exekúcie, keďže exekúcia je vedená na základe nezákonného exekučného titulu, o existencii ktorého sa dozvedel prvýkrát v exekúcii, a ktorému predchádzalo nezákonné konanie. Tvrdil, že mu

nebola doručená jednak žaloba (ktorá mu podľa rozsudku mala byť doručená fikciou) a ani rozhodcovský rozsudok, čím bol porušený ZoRK. Nemal možnosť voči nemu podať riadny opravný prostriedok, bola mu odňatá možnosť domáhať sa jeho zrušenia na súde, z ktorého dôvodu je exekučný titul nulitný. Ďalej uviedol, že pri uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere a rozhodcovskej zmluvy oprávnený obišiel spotrebiteľské právo, nakoľko povinný (hoci v tom čase podnikal na základe živnostenského oprávnenia) nemal vôľu uzatvoriť predmetnú zmluvu ako fyzická osoba podnikateľ, konaním oprávneného bol uvedený do omylu a také konanie nemôže požívať právnu ochranu. V spotrebiteľskom vzťahu možno uplatniť len zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „ZoSRK“), preto rozhodcovský súd nemal vôbec ani právomoc vo veci konať a rozhodovať, čo má za následok ničotnosť rozsudku. Nakoniec namietol, že úver v celkovej výške 11 484 Eur, v ktorej sume boli zahrnuté už aj úroky, povinný v plnom rozsahu ku dňu spísania návrhu na zastavenie exekúcie splatil. Poukázal však na to, že mu bolo reálne požičaných 4000 Eur, zvyšok bola odmena veriteľa vo výške 7484 Eur (úrok v prepočte vo výške 62,35 % p. a.), čo považoval za úžeru tak v zmysle obchodnoprávnom, ako i spotrebiteľskom. Rovnako to platí o výške zmluvnej pokuty, ktorú si oprávnený nárokoval v návrhu na vykonanie exekúcie (vo výške 5742 eur). Oprávnený žiadal návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnuť. Uviedol, že skutočnosti tvrdené v návrhu mohol uplatniť v základnom konaní včasným podaním žalobnej odpovede v rozhodcovskom konaní, avšak povinný túto možnosť v rozhodcovskom konaní nevyužil a zásielku s výzvou rozhodcovského súdu neprevzal. Poprel, že zmluva o revolvingovom úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ale naopak je zmluvou medzi podnikateľmi, ktorá bola uzatvorená v rámci ich podnikateľskej činnosti. Okrem toho, že povinný je v zmluve identifikovaný ako podnikateľ (sídлом, IČOm, zápisom v príslušnom registri) aj z jednotlivých ustanovení zmluvy nesporne vyplýva, že je uzavretá medzi dvoma podnikateľmi a vyplývajú z nej povinnosti dlžníka, ktoré sa týkajú jeho podnikateľskej činnosti. Keby povinný mal záujem uzatvoriť zmluvu ako spotrebiteľ, zmluva by mala inú formu, aj obsah so všetkými náležitosťami podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, tak ako je to v prípade iných zmlúv, ktoré oprávnený uzatvára so spotrebiteľmi. Povinný uzavrel zmluvu o revolvingovom úvere nesporne ako podnikateľ, nakoľko pred jej uzavretím predložil oprávnenému živnostenský list, daňové priznanie pre daň z príjmov fyzických osôb typu B za rok 2012 a 2013, z ktorých vyplývajú príjmy povinného zo živnosti, faktúry z roku 2014, ktoré preukazujú výkon podnikateľskej činnosti povinného, v súvislosti s ktorou žiadal o úver a súčasne vyplnil žiadosť o úver, kde vyplnil účel čerpania ako „investičný“. Za neprípustnú považoval námietku povinného o výške vymáhanej sumy, nakoľko ide o návrh na zastavenie exekúcie podaný po uplynutí lehoty 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Vzhľadom na to, že povinný počas základného konania nárok oprávneného nerozporoval, v súčasnom štádiu sú jeho námietky neprípustné. Oprávnený zohľadnil všetky platby, ktoré povinný uhradil do podania návrhu na vykonanie exekúcie a vymáhaná pohľadávka je v celom rozsahu dôvodná. Čo sa týka doručovania rozhodcovského rozsudku, rozhodcovské konanie a aj doručovanie rozhodcovského rozsudku sa riadilo ZoRK. Rozhodcovský súd žalobu a tiež aj rozhodcovský rozsudok doručoval na adresu, ktorú zistil z rozhodcovskej zmluvy, zmluvy o revolvingovom úvere a ďalších písomností, ktoré boli obsahom rozhodcovského spisu. Zásielka sa rozhodcovskému súdu vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote a z tejto skutočnosti nevyplývalo, že by sa adresát na uvedenej adrese nezdržoval, resp. že miesto jeho podnikania/bydliska je iné. Po tom, ako sa rozhodcovskému súdu zásielka vrátila s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“, považoval ju rozhodcovský súd za doručenú v súlade s fikciou doručenia v zmysle 47 § ods. 2 OSP účinného ku dňu doručovania rozhodcovského rozsudku. Povinný v námietkach proti exekúcii uvádza ako svoju adresu (t.j. adresu na ktorej sa zdržuje), tú, ktorá je zhodná s adresou, na ktorú mu bol doručovaný rozhodcovský rozsudok.

4/ Po preskúmaní včasnosti podaného návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyšší súdny úradník konštatoval, že sa jedná o v poradí druhý návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý bol podaný po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. V prípade, ak povinný podá návrh na zastavenie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, a v takto podanom návrhu neuvedie skutočnosti, ktoré nemohol uplatniť v zákonom stanovenej lehote, je súd povinný návrh na zastavenie v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie je pevne stanovená zákonom a nie je možné ju predĺžiť. Povinný opätovne, ako v predošlom návrhu na zastavenie exekúcie namietal, že zmluva o revolvingovom úvere má spotrebiteľský a nie obchodnoprávny charakter. K uvedenému vyšší súdny úradník uviedol, že trvá na právnom názore vyslovenom v uznesení sp. zn. 34Ek/313/2017 zo dňa 21.12.2018, a teda že nakoľko povinný bol v zmluve označený identifikačnými

znakmi typickými pre označenie podnikateľa ako sú sídlo, IČO či identifikácia zápisu v živnostenskom registri, nemôže ísť o zmluvu spotrebiteľského charakteru. Na zmluvu obchodnoprávneho charakteru sa vzťahuje ZoRK, čo znamená, že aj pri doručovaní, ktorého nesprávnosť povinný namieta, sa postupovalo podľa tohto zákona. Pred rozhodnutím vyzval vyšší súdny úradník Slovenský arbitrážny súd zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. (ďalej ako „rozhodcovský súd“) na predloženie doručky rozhodcovskej žaloby povinnému a doručky rozhodcovského rozsudku sp. zn. 58/03/15 povinnému. Predmetná výzva bola rozhodcovskému súdu doručená dňa 07.08.2020. Rozhodcovský súd zaslal odpoveď dňa 07.08.2020. Z doručení, ktoré boli súdu predložené, je zjavné, že výzva na vyjadrenie k žalobe bola povinnému zaslaná na adresu Dlhé Pole 512, 013 32 Dlhé Pole, čo predstavuje adresu povinného uvedenú v zmluve o revolvingovom úvere. Zásielka sa rozhodcovskému súdu vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote dňa 04.05.2015. Nakoľko sa zásielka vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote a nie s označením adresát neznámy, je zjavné, že adresát sa na adrese zdržiava/je na nej evidovaný, avšak zásielku v lehote prevziať nestíhol. Rozhodcovský súd teda aj rozsudok doručoval na adresu Dlhé Pole 512, 013 32 Dlhé Pole, pričom zásielka sa dňa 20.07.2015 vrátila rozhodcovskému súdu ako neprevzatá v odbernej lehote. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal vyšší súdny úradník za to, že rozhodcovský súd postupoval pri doručovaní žaloby aj rozhodcovského rozsudku v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 OSP.

5/ Ďalej poznamenal, že na základe skutočností, ktoré povinný uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie by nebolo možné exekúciu zastaviť ani v prípade, ak by bol návrh na zastavenie exekúcie podaný v zákonnej lehote, nakoľko povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie neuvádza skutočnosti, ktoré by umožňovali zastaviť exekúciu v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku. Tieto sú skutočnosťami, ktoré mohol uviesť už v základnom konaní a to napríklad podaním žalobnej odpovede. Po preskúmaní veci teda dospel k záveru, že nakoľko povinný podal návrh na zastavenie exekúcie po zákonom stanovenej lehote, je tu prítomný dôvod na zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie a preto návrh v celom rozsahu zamietol podľa ustanovenia § 61l ods. 3 Exekučného poriadku.

6/ Vo vzťahu k výroku o trovách konania vyšší súdny úradník rozhodnutie odôvodnil § 199b, § 199d ods. 1 a § 199e Exekučného poriadku a tým, že oprávnenému, ktorý si uplatnil trovy právneho zastúpenia, priznal nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 165,11 Eur za jeden úkon právnej služby, nakoľko návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

7/ Proti rozhodnutiu podal povinný sťažnosť z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávnej právnej kvalifikácie. V prvom rade poukázal na to, že svoje podanie nekoncepcoval ako návrh na zastavenie exekúcie, ale ako podnet na zastavenie exekúcie, v ktorom súd informoval o skutočnostiach, ktoré môžu byť podkladom pre zastavenie exekúcie. Že šlo o podnet vyplývalo nielen z označenia, ale aj obsahu samotného podania. Bol adresovaný priamo exekučnému súdu, nie súdnemu exekútorovi, ktorému by bolo adresované podanie dispozitívneho charakteru, ergo návrh na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 61k ods. 5 Exekučného poriadku. Súd rozhoduje o zastavení exekúcie buď na návrh niektorého z účastníkov exekučného konania (oprávnený, povinný), alebo aj bez návrhu (napr. na základe podnetu súdneho exekútora alebo na základe vlastných poznatkov súdu, teda ex offa), k čomu poukázal i na komentár k § 61k zákona č. 335/2014 na EPI.sk a uznesenie NS SR sp. zn. 3 ECdo 105 /2014 z 02.12.2014 „Exekučný súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offa zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany podľa úniového práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv dodávateľa na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom. Napriek tomu, že už v podnete poukázal na zásadu začatia konania z úradnej povinnosti, súd postupoval v zmysle ustanovenia § 61k ods. 2 v spojení s ustanovením §61l ods. 3 Exekučného poriadku, pričom mal za to, že návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný po uplynutí 15 dňovej zákonnej lehote a preto ho zamietol a to aj napriek tomu, že sa jednalo o podnet. V tomto prípade súd nemôže použiť premisu - súd hodnotí podanie nie podľa jeho názvu ale podľa jeho obsahu, keďže sa jedná o podnet a nie o návrh na zastavenie exekúcie, ktorá skutočnosť vyplývala výslovne priamo z obsahu podania.

8/ V ostatnom zopakoval svoje tvrdenia týkajúce sa dôvodov zastavenia exekúcie, konkrétne, že o existencii exekučného titulu sa prvýkrát dozvedel v exekučnom konaní, pretože mu ani žaloba, ani rozhodcovský rozsudok neboli doručené, že vzťah medzi oprávneným/žalobcom a povinným/žalovaným

je spotrebiteľským vzťahom, v rámci ktorého nebola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva, a že sa súd nevysporiadal s problematikou úžery a neprimeranej zmluvnej pokuty.

9/ V súvislosti s doručovaním žaloby a rozhodcovského rozsudku zotrval na svojich tvrdeniach o porušení ustanovení ZoRK, keďže mu neboli riadne doručené. Súd v napadnutom rozhodnutí podľa neho nedostatočne zistil skutkový stav (obdobne rozhodnutie Ústavného súdu SR z 14.09.2006, sp. zn. I. ÚS 265/05), pretože z vyjadrenia Slovenského arbitrážneho súdu nevyplýva kedy presne mala byť zásielka, ktorej obsahom bola žaloba a zásielka, ktorej obsahom mal byť rozhodcovský rozsudok zasielaná, kedy bola doručovaná ani aká bola odberná lehota. Štandardná úložná lehota je 18 dní. Keďže odosielateľ môže skrátiť ale i predĺžiť odbernú lehotu bolo nutné zistiť od rozhodcovského súdu aké dlhé boli odberné lehoty. Keby sa totiž preukázalo, že odberné lehoty boli napr. 5 dní toto by nepochybne bolo v rozpore s podmienkou vynaloženia primeraného úsilia pri doručovaní resp. princípmi doručovania. Z rozhodcovského rozsudku možno dedukovať, že žaloba bola zaslaná na vyjadrenie žalovanému najskôr dňa 31.3.2015 a úložná lehota bola najviac 7 dní /nie štandardných 18 dní/, keďže ako uvádza sám rozhodcovský súd v rozsudku fikcia doručenia mala nastať už dňa 10.4.2015. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.6.2015. Ten deň najneskôr /t.j. 26.6.2015/ teda mohla nastať u žalovaného fikcia doručenia, pričom ak bol aj rozhodcovský rozsudok zasielaný s odbornou lehotou 7 dní, mohol byť doručovaný žalovanému najskôr dňa 19.6.2015. Odbernú lehotu považoval povinný v oboch prípadoch za neprimerane krátku, ak teda bola 7 dní, pričom v období keď bola žaloba a rozhodcovský rozsudok žalovanému pravdepodobne doručované sa povinný v mieste doručovania nezdržiaval, čo potvrdzoval Čestnými prehláseniami, ktoré súdu predložil. Z nich vyplývalo, že v čase od 01.04.2015 do 15.04.2015 bol Bc. Andrej Janda s povinným a jeho manželkou na dovolenke vo Vysokých Tatrách a v čase od 15.06.2015 do 28.06.2015 bol Stanislav Suchánek s povinným a jeho manželkou na dovolenke pri Oravskej priehrade. Odkazom na § 51 ods. 3 ZoRK v znení platnom od 1.1.2015 do 30.06.2016 a § 47 ods. 2 OSP v znení platnom od 1.3.2015 ďalej uviedol, že aj v prípade doručovania zásielok rozhodcovským súdom sa majú aplikovať na doručovanie podporné ustanovenia vtedy platného OSP, pričom podmienkou toho, aby nastala fikcia doručenia je aby sa adresát v mieste doručovania zdržiaval, no podľa ním predložených dôkazov sa v mieste doručovania nezdržiaval. Vyššie uvedené pravidlo podmienky zdržiavania sa v mieste doručovania platí aj v prípade ak by sa nejednalo o doručovanie do vlastných rúk, keďže rovnakú úpravu obsahuje aj doručovanie podľa § 46 ods. 1 a 2 OSP. K otázke primeranosti úložnej lehoty poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 148/2018 zo 14. júna 2018 a k doručovania aj na uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 166/2016-14 zo dňa 18.2.2016 a sp. zn. II. ÚS 371/2014-11 z 9.7.2014.

10/ Zotrval aj na svojich tvrdeniach o tom, že vzťah medzi oprávneným/žalobcom a povinným/žalovaným je spotrebiteľským vzťahom, pričom rozhodcovská zmluva nebola platne uzatvorená. Na ich podporu uviedol viaceré súdne rozhodnutia /Ro OS PB zo dňa 15.11.2017 sp. zn. 7Csp/137/2017, Ro Krajského súdu Prešov zo dňa 15.03.2017 sp. zn. 12Co/158/2016, Uznesenie NS SR 4 ECdo 23/2014 zo dňa 20.3.2014/, pričom podotkol, že uvedená argumentácia i súdne rozhodnutia ostali bez povšimnutia. Podľa Uznesenia Ústavného súdu SR z 19.5.2009, sp. zn. II. ÚS 200/09: „Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému“.

11/ Poukázal, že v Upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 5.4.2018 sa na 1 str. bod 1/ uvádza, že exekúcia je vedená na základe „vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie č.k. rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmieru v ňom schváleného č. 45/03/15 zo dňa 26.5.2015“. Ak by bol býval zmier uzavretý, zrejme by povinný sa zúčastnil na nejakom pojednávaní, resp. by sa bol v žalobnej odpovedi rozhodcovskému súdu vyjadril spôsobom, že žalobný návrh uznáva aspoň čiastočne. Povinný však nemal o prebiehajúcom rozhodcovskom konaní žiadnu vedomosť a na žiadnom pojednávaní sa nezúčastnil, ani žiaden zmier s oprávneným neuzavrel. Ani s touto skutočnosťou sa súd vôbec nezaoberal a nevysporiadal.

12/ Takisto sa súd vôbec nezaoberal a nevysporiadal s problematikou úžery, ktorá môže napĺňať i skutkovú podstatu trestného činu a neprimeranej zmluvnej pokuty, ktorá môže byť za určitých predpokladov absolútne neplatná. Poukázal, že existujú viaceré súdne rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré sa zaoberajú nedostatkom dôvodov a nepreskúmateľnosťou súdnych rozhodnutí, ktoré

musia byť riadne, úplne vyčerpávajúco, presvedčivo, logicky a vnútorne nerozporne zdôvodnené, musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, musia z nich byť zrejmé úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán riadil, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, z čoho vychádzal, ktoré dôkazy a námietky bral do úvahy a ktoré nie a z akých dôvodov (napr. nález US SR III. ÚS 119/03 z 16.9.2003, a ďalšie rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, rozhodnutie NS SR 2Sžo/27/2013 z 16.4.2016). Na základe vyššie uvedených skutočností, t. j. že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, a s tým súvisiacu platnosť uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, riadnosť doručovania písomnosti povinnému, otázka úžery, neprimeranej výšky zmluvnej pokuty atď. mal za to, že sú naplnené predpoklady vyhovenia sťažnosti a zastavenia exekúcie ex offa.

13/ Oprávnený uviedol, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Exekučný poriadok explicitne stanovuje možnosť obrany povinného v rámci exekučného konania. Exekučný poriadok „podnet na zastavenie exekúcie“ nepozná, ani neuvádza, akým spôsobom a kým má byť o takomto podaní rozhodnuté. Podanie povinného je návrh na zastavenie exekúcie, keďže povinný v ňom navrhoval, aby súd exekúciu zastavil. Pokiaľ by mal byť prípustný záver povinného, že nejde o návrh na zastavenie exekúcie ale o „podnet na zastavenie exekúcie“ takéto podanie, v ktorom opakovane uvádzal tvrdenia, ktoré už boli predmetom predchádzajúceho návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ktorý súd právoplatne zamietol, a teda boli súdu známe pri jeho rozhodovaní, je obchádzaním zákona (ustanovení Exekučného poriadku) upravujúcich dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu na návrh povinného a najmä ustanovenia § 61k ods. 2, podľa ktorého: „Povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.“ Exekučný súd nemožno za žiadnych okolností považovať za odvolací súd alebo dovolací súd, teda súd, ktorý bude preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní. Exekučný súd je v systéme súdnej moci zaradený v jej poslednej fáze, ktorá zabezpečuje vymožitelnosť práva. V exekučnom konaní sa právo nenachádza, iba sa vykonáva. Povinný sa vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie a ani v podanej sťažnosti neopiera o tvrdenia, ktoré by zakladali jeden zo zákonných dôvodov zastavenia exekúcie. Súd sa pri rozhodovaní o návrhu povinného vypořiadal so všetkými namietanými skutočnosťami zo strany povinného a dospel k správnejmu záveru, že ide o v poradí druhý návrh povinného na zastavenie exekúcie a obsahuje námietky, s ktorými sa exekučný súd už vypořiadal pri rozhodovaní o prvom návrhu povinného na vykonanie exekúcie v uznesení sp. zn. 34Ek/313/2017 zo dňa 21.12.2018. Právne skutočnosti týkajúce sa právneho posúdenia záväzkového vzťahu ako spotrebiteľského, výšky dlžnej sumy, rozhodcovskej zmluvy, ktoré povinný v podnete (opakovanom návrhu) na zastavenie exekúcie uvádza, uplatnil už v prvom návrhu na zastavenie exekúcie, súd o nich právoplatne rozhodol v uvedenom uznesení (čo predstavuje prekážku právoplatne rozhodutej veci - res iudicata) a tieto tvrdenia nemôžu byť preto relevantnými skutočnosťami, ktoré by mohli byť dôvodom na zastavenie exekúcie. V ostatnom sa pridržiaval svojich doterajších vyjadrení a predložených listinných dôkazov. Vzhľadom na uvedené navrhol sťažnosť povinného v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za podanie vyjadrenia k sťažnosti vo výške 165,10 Eur vrátane DPH.

14/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

15/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

16/ Podľa § 242 CSP sťažnosť sa podáva v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, ktorý napadnuté uznesenie vydal.

17/ Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

18/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

19/ Po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka sudca vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného nemožno považovať za dôvodnú.

20/ V prvom rade je potrebné ustáliť či bolo podanie povinného zo dňa 11.06.2020 návrhom na zastavenie exekúcie alebo ako sám tvrdil, podnetom na zastavenie exekúcie, a aké malo právne účinky. Vyšší súdny úradník ho posúdil ako druhý návrh na zastavenie exekúcie, podaný po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku). Sudca považoval posúdenie vyššieho súdneho úradníka za správne, keď také podanie vyhodnotil ako návrh na zastavenie exekúcie, podaný po uplynutí lehoty 15-dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Za správnu ani presvedčivú nemožno považovať argumentáciu povinného, že na jeho podanie je potrebné nahliadať ako na podnet na zastavenie exekúcie, len preto, že ho označil ako podnet, a že ho adresoval priamo exekučnému súdu a nie súdnemu exekútorovi. Nerozhodným pritom bolo i odvolávanie sa povinného na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3ECdo 105/2014 z 02.12.2014. Od 01.04.2017 totiž došlo k rozsiahlej novele Exekučného poriadku (zákonom č. 2/2017 Z.z.), v rámci ktorej boli upravené i možnosti obrany povinného voči začatej exekúcii. Dôvodová správa k § 61k Exekučného poriadku uvádza: "Keďže podania účastníkov sa posudzujú podľa obsahu, akýkoľvek podnet povinného na zastavenie exekúcie bez návrhu treba považovať za návrh na zastavenie exekúcie". Dôvodová správa teda aplikuje článok 11 ods. 1 CSP v znení: „Úkony strán sporu sa posudzujú s prihliadnutím na ich obsah.“. I samotné odôvodnenie charakteru podania zo dňa 11.06.2020 povinným je vnútorne rozporné, keďže poukazoval na komentár EPI.sk k Exekučnému poriadku, ktorý jeho tvrdenia nepodporoval, pretože rozlišoval podania v súvislosti so zastavením exekúcie na návrhové - podané niektorým z účastníkov exekučného konania (oprávnený, povinný), alebo beznávrhové (napr. na základe podnetu súdneho exekútora alebo na základe vlastných poznatkov súdu, teda ex offa). Zároveň sám vyjadril, že súd posudzuje podanie podľa jeho obsahu, pričom z jeho podania zo dňa 11.06.2020 bez akýchkoľvek pochybností vyplývalo, že sa ním povinným domáhal zastavenia exekúcie. Povinný je v zmysle ustanovenia § 35 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku účastníkom konania, a preto platí (ako už bolo vyššie uvedené), že jeho podanie, ktoré cielilo k zastaveniu exekúcie, je návrhom na zastavenie exekúcie (nešlo o vlastné zistenia súdu, ani súdneho exekútora). Naopak, za logickú možno považovať argumentáciu oprávneného, že ak by súd považoval podanie účastníka na strane povinného za podnet na zastavenie exekúcie, išlo by o obchádzanie ustanovení Exekučného poriadku o návrhoch povinného na zastavenie exekúcie, v rámci ktorých sú upravené zákonné pravidlá povinnosti tvrdenia skutočností podľa § 61k ods. 2 a § 61k ods. 3 Exekučného poriadku. Platná právna úprava rozhodovania o zastavení exekúcie súdom podľa § 61k Exekučného poriadku totiž obsahuje ustanovenia o koncentrácii konania, podľa ktorých exekučný súd návrh na zastavenie exekúcie zamietne, ak povinný dôvody zastavenia exekúcie neuplatnil včas. Kým v návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý bol podaný v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, a teda má odkladný účinok (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), môže povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu a ktoré by mali mať za následok zastavenie exekúcie podľa niektorého z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, čo je zároveň zákonným vyjadrením koncentračnej zásady uplatňovanej v exekučnom konaní, v každom ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, podanom po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, už môže uvádzať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom.

21/ Keďže súd vyhodnotil, že podanie povinného zo dňa 11.06.2020 je návrhom podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, tvrdenia povinného boli limitované tým, že v ňom mohol uvádzať len také skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Pre ďalšie posúdenie považoval sudca za potrebné zhrnúť, ktoré tvrdenia povinný uvádzal vo svojom prvom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 23.04.2018 (o ktorom súd rozhodol uznesením z 21.12.2018 v spojení s uznesením z 25.09.2019). Povinný vo svojom prvom návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že vzťah medzi oprávneným a povinným vyplývajúci zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 20080-45041 je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý sa mali uplatniť normy spotrebiteľského práva, rozhodcovskú zmluvu, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu, považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a výška pohľadávky priznanej rozhodcovským rozsudkom bola podľa neho právom nedovoleným plnením a v rozpore s dobrými mravmi. Povinný teda v prvom návrhu na zastavenie exekúcie vôbec netvrdil, že by mu exekučný titul nebol doručený. Pritom musel z povahy veci už v čase podania prvého návrhu na zastavenie exekúcie vedieť, že mu exekučný titul nebol doručený, teda nejde o výnimku uvedenú v § 61k ods. 3 Exekučného poriadku (že sa jedná o skutočnosť, ktorú povinný bez vlastnej

viny nemohol skôr uplatniť). Tvrdenie o nedoručení exekučného titulu je takým tvrdením, ktoré musí tvrdiť účastník konania. Nie je prípustné, aby exekučný súd zastavil exekúciu ex offo z dôvodu, ktorý je zistiteľný len na základe riadneho splnenia povinnosti povinného tvrdiť a navrhnuť dôkazy. Tým sa zvyšuje zodpovednosť účastníkov za svoje správanie v exekúcii. Keďže povinný vo svojom prvom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 23.04.2018, ktorý súd posudzoval podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, netvrdil skutočnosti o nedoručení exekučného titulu, je ich uvádzanie v návrhu podanom podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku bez právneho významu a nemôže mať v dôsledku koncentračnej zásady uplatňovanej v exekučnom konaní za následok zastavenie exekúcie. Právna úprava povinnosti tvrdenia v rámci koncentračnej zásady pri návrhoch povinného na zastavenie exekúcie je rigorózna, a teda súd návrh podaný oneskorene zamietne i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je (§ 61l ods. 3 druhá veta Exekučného poriadku, v takom prípade sa povinný môže domáhať vrátenia plnenia už len žalobou podanou voči oprávnenému). Vyšší súdny úradník sa preto ani nemusel skutočnosťami o nedoručení exekučného titulu (prítom tvrdenia o nedoručení žaloby ani v prípade návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku nie sú v exekučnom konaní relevantné z dôvodu, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať procesný postup rozhodcovského súdu, ktorý predchádzal vydaniu exekučného titulu), ktoré povinný uvádzal až vo svojom druhom návrhu na zastavenie exekúcie, doručenom po uplynutí lehoty uvedenej v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, vôbec zaoberať. Z uvedeného dôvodu sudca nepreskúmal správnosť rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, či bol povinnému doručený exekučný titul, nakoľko vyšší súdny úradník nemohol na takú skutočnosť pri rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie prihliadať.

22/ Pokiaľ ide o obranu povinného týkajúcu sa tvrdenia, že na vzťah medzi oprávneným a povinným sa malo aplikovať spotrebiteľské právo (z dôvodu, že podľa jeho názoru zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ), tu vyšší súdny úradník nie celkom správne vyjadril, prečo takú námietku neakceptoval, keď uviedol, že zotráva na svojom právnom názore vyslovenom v uznesení z 21.12.2018 (v zmysle ktorého povinného nepovažoval za spotrebiteľa, nakoľko bol v zmluve označený identifikačnými znakmi typickými pre označenie podnikateľa ako sú sídlo, IČO, identifikácia zápisu v živnostenskom registri). Sudca preto uvádza, že o uvedenej otázke nebol vyšší súdny úradník oprávnený (opätovne) rozhodovať, pretože o nej už bolo v tomto konaní právoplatne rozhodnuté uznesením sp. zn. 34Ek/313/2017 z 21.12.2018 v spojení s uznesením sudcu z 25.09.2019. Opätovnému rozhodnutiu o tejto otázke, ale i ďalších otázkach (neplatnosť rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a výška pohľadávky priznanej exekučným titulom, resp. jej posúdenie z hľadiska jej nedovolenosti zákonom) bráni negatívna podmienka konania - res iudicata, ktorá je upravená vo všeobecnom procesnom predpise (§ 230 CSP), ktorú je nutné na daný prípad aplikovať (v spojení s § 200 Exekučného poriadku), keďže Exekučný poriadok túto negatívnu podmienku konania osobitne neupravuje. V exekučnom konaní však nemá za následok zastavenie konania, ale zamietnutie návrhu (analogicky § 53 ods. 3 písm. b/ Exekučného poriadku). Keďže už bolo vyššie uvedenými rozhodnutiami v tomto konaní právoplatne rozhodnuté, že medzi povinným a oprávneným nevznikol zo zmluvy o revolvingovom úvere spotrebiteľský vzťah, nebolo možné na ňu, ani rozhodcovskú zmluvu aplikovať ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných zmluvných podmienkach, a že výšku vymáhaného nároku priznaného exekučným titulom mohol namietat len v základnom konaní, nebolo možné takéto opätovne uvádzané tvrdenia v ďalšom návrhu povinného na zastavenie exekúcie akceptovať, resp. rozhodovať o nich. Na doplnenie ešte možno uviesť, že i keď povinný priamo vo svojom prvom návrhu na zastavenie exekúcie nenamietal výšku odmeny z dôvodu úžery a zmluvnej pokuty, nemohol také tvrdenia relevantne v dôsledku koncentračnej zásady uvádzať v ďalšom (druhom) návrhu na zastavenie exekúcie. Preto jeho tvrdenia o neprimeranosti výšky exekučným titulom priznaného nároku nemohli pri rozhodovaní súdu, na základe návrhu na zastavenie exekúcie podaného podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, obstať.

23/ Za nepodstatnú bolo potrebné považovať i námietku, že v upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 05.04.2018 je uvedené, že exekúcia je vedená na základe „vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie č. k. rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmierny v ňom schváleného č. 45/03/15 zo dňa 26.05.2015“, pretože sa jedná o typ rozhodnutia vyjadrený priamo v ustanovení § 45 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku (vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmierny v ňom schváleného), z ktorého je zrejme, že exekučný titul bol vydaný v rozhodcovskom konaní. Upovedomenie o začatí exekúcie je svojou povahou procesným aktom súdneho exekútora, ktorým oznamuje povinnému, že sa voči nemu vedie exekúcia. Exekúcia sa však nevedie na podklade upovedomenia o začatí exekúcie, ale na základe návrhu oprávneného a exekučného titulu, ktorý k nemu priložil, po preskúmaní ktorého podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku súd poveril súdneho exekútora

vykonaním exekúcie. Preto zákon ani s prípadným nedostatkom náležitostí upovedomenia o začatí exekúcie, resp. chýb v ňom uvedených, nespája následok v podobe zastavenia exekúcie (a to ani podľa § 61k ods. 1 ani podľa § 61n ods. 1 Exekučného poriadku). Návrh na zastavenie exekúcie má smerovať proti prípustnosti exekúcie, nie proti upovedomeniu o začatí exekúcie.

24/ Už len na záver možno dodať, že povinný v súvislosti s neprimeranosťou výšky vymáhaného nároku len mimochodom podotkol, že úver v celkovej výške 11 484 Eur, v ktorej sume boli zahrnuté už aj úroky v plnom rozsahu ku dňu spísania návrhu na zastavenie exekúcie splatil (čo by mohlo byť skutočnosťou, ktorá nastala po uplynutí lehoty uvedenej v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku). Aj keď povinný priamo, teda nepochybným spôsobom nevyjadril, že sa zastavenia exekúcie domáha z dôvodu splnenia nároku, sudca k uvedenému poukazuje, že také tvrdenie nemôže byť dôvodom zastavenia exekúcie. Z povinným predložených dokladov vyplýva, že boli uhrádzané v období od augusta 2014 do februára 2017 (takými sa povinný mohol brániť len v prvom návrhu na zastavenie exekúcie podanom podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku) a po začatí exekúcie povinný podľa predložených dokladov zaplatil 3 x 500 Eur na účet č. SK 510900 0000 0050 4861 5509 (podľa upovedomenia o začatí exekúcie sa jedná o účet súdneho exekútora) s VS 13218. Plnenie po začatí exekúcie spôsobuje ukončenie exekúcie ipso facto, pričom exekučný súd z tohto dôvodu uznesenie o zastavení exekúcie (ani čiastočnom) nevydáva. Ak teda povinný plní v prospech oprávneného po začatí exekúcie, pôjde vždy o vymoženie, resp. prijatie plnenia v rámci exekúcie, čím sa exekúcia (jej časť) bez ďalšieho končí a žiadne rozhodnutie súd nevydáva.

25/ Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov sudca vyhodnotil, že povinným podaná sťažnosť nebola spôsobilá prívodiť zmenu rozhodnutia vydaného vyšším súdnym úradníkom, preto s poukazom na ustanovenie § 250 ods. 1 CSP rozhodol tak, že sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietol.

26/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

27/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

28/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

29/ Právny zástupca oprávneného si za úkon vyjadrenie k sťažnosti povinného uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 165,10 Eur (1 úkon právnej služby 126,97 Eur + 10,62 Eur za režijný paušál + 20% DPH). Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 1 definuje, ktoré výdavky oprávneného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 1 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. Oprávnený bol v konaní zastúpený právnym zástupcom (advokátom), pričom mu za vyjadrenie k sťažnosti povinného proti rozhodnutiu, ktorým bol jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, vznikli výdavky za toto vyjadrenie. Vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci, ktorou bola istina vo výške 8 537,20 Eur, priznal sudca oprávnenému podľa § 199d ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmenu vo výške 126,97 Eur (ako 1 zo základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá predstavovala 253,94 Eur), sumu 10,62 Eur ako režijný paušál za rok 2020 a 27,52 Eur ako 20% DPH. Trovy exekúcie oprávneného za vyjadrenie k sťažnosti

povinného v celkovej výške 165,11 Eur priznané mu týmto rozhodnutím a trovy vo výške 165,11 Eur priznané mu napadnutým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (§